

РЕЙ БРЕДЪРИ БЪЛНУВАНЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Сложиха го да легне върху изпрани чаршафи, на масичката под слабо светещата нощна лампа винаги имаше чаша прясно изстискан портокалов сок. Достатъчно бе да повика и мама или татко надникваха да видят как се чувства. Акустиката в стаята бе чудесна: сутрин можеше да чуеш как тоалетната прави гаргара с порцелановото си гърло, как дъждът барабани по покрива, как някое хитро мишле тича по тайни коридори в стените, как пее канарчето в клетката долу. Ако си отваряш сетивата на четири, болестта не бе чак толкова лоша.

Чарлз бе на тринайсет. Бе средата на септември, наоколо започнаха да припламват багрите на есента. Лежеше в леглото си три дни, преди ужасът да го изпълни.

Ръката му започна да се променя. Дясната му ръка. Гледаше я — бе гореща и потна върху завивката. Потрепери, помръдна едва-едва. После започна да променя цвета си.

Следобед докторът дойде отново и почука слабите му гърди, сякаш биеше малко барабанче.

— Как си? — Усмихна му се. — Знам, не ми казвай. *Настинката* ми е чудесно, докторе, но аз се чувствам ужасно! Ха! — И се разсмя на собствената си изтъркана шега.

Чарлз лежеше и за него този безвкусен стар виц се превръщаше в реалност. Шегата се загнезди в съзнанието му. Умът му я докосна и се отдръпна, пребледнял от ужас. Докторът не знаеше колко жесток бе с думите си!

— Докторе — прошепна Чарлз, блед като чаршафите, върху които лежеше. — *Ръката* ми, вече не е моя. Тази сутрин се *промени* в нещо друго. Искам да ми я върнете, докторе! Докторе!

Докторът му се ухили и го потупа по ръката.

— На мен ми изглежда съвсем нормално, синко. Просто си бълнувал от треската.

— Но тя се промени, докторе! — извика Чарлз и жално вдигна бледата си чужда ръка. — *Наистина* се промени!

Докторът му намигна.

— Ще ти дам едно розово хапче за това. — Сложи една таблетка на езика му. — Гълтай!

— От него ръката ми ще се промени обратно и ще си стане *моята*, така ли?

— Да, да.

Когато докторът се качи в колата си и отпътува под спокойното синьо септемврийско небе, къщата бе съвсем притихнала. Далеч долу в кухненския свят тиктакаше часовник. Чарлз лежеше и гледаше ръката си.

Не се промени обратно. Продължаваше да е нещо друго.

Навън задуха вятър. Зад прохладния прозорец се мярнаха листа.

В четири часа се промени другата му ръка. Изведнъж сякаш я обхвана треска. Започна да пулсира и да се променя, клетка по клетка. Туптеше като топло сърце. Ноктите станаха сини, после червени. Нужен ѝ бе около час да се промени и накрая си приличаше на съвсем обикновена ръка. Но не бе обикновена. Вече не бе част от него. Чарлз лежеше, едновременно очарован и ужасен, докато изтощението не надделя и той не потъна в сън.

В шест майка му му донесе супа. Той не я докосна.

— Нямам ръце — каза със затворени очи.

— Нищо им няма на ръцете ти — отвърна майка му.

— Не! — изплака той. — Ръцете ми ги няма. Имам чувството, че съм с чукачетата. Мамо, мамо, прегърни ме, страх ме е!

Наложи се да го нахрани.

— Мамо, моля те, повикай доктора. Много съм болен.

В седем, когато вечерният здрач около къщата се сгъстяваше, Чарлз седеше в леглото. И почувства същото нещо да се случва първо с единия му крак, после с другия.

— Мамо! Ела бързо! — изкрещя той.

Но когато майка му дойде, всичко вече бе приключило.

След като тя слезе долу, Чарлз просто остана да лежи, без да се съпротивлява, а краката му туптяха ли, туптяха, затопляха се, нажежаваха се до червено; стаята се изпълни с топлината от трескавата му промяна. Сиянието запълзя от пръстите на краката му към глезените, после продължи към коленете.

— Мога ли да вляза? — Докторът се усмихваше на прага.

— Докторе! — извика Чарлз. — Бързо, дръпнете одеялата!

Докторът великодушно вдигна завивките.

— Ето така. Цял и невредим. Само че поизпотен. Имаш малко треска. Казах ти да не ставаш, непослушно момче. — Ощипа мократа му розова буза. — Хапчетата помогнаха ли? Ръката ти върна ли се?

— Не, не, а същото се случи и с другата ръка и с краката ми!

— Виж ти, виж ти, ще трябва да ти дам още три хапчета, по едно за всеки крайник. Нали, прасковке малка? — засмя се докторът.

— Ще ми помогнат ли? Моля ви, докторе, моля ви. *Какво ми е?*

— Лека форма на скарлатина, усложнена от лека простуда.

— Значи си имам микроб, който си ражда много малки микроби?

— Да.

— *Сигурен* ли сте, че наистина е скарлатина? Не сте ми правили никакви изследвания!

— Мисля, че мога да позная треската, когато я видя — отвърна докторът, докато авторитетно проверяваше пулса му.

Чарлз лежеше мълчаливо, докато докторът прибираще черната си чантичка. После слабият глас на Чарлз наруши възцарилата се тишина. Очите му бяха грейнали, беше се сетил нещо.

— Четох една книга. За вкаменени дървета. За това как дърветата падат и изгниват, а на мястото на дървесината се натрупват минерали и приличат точно на дървета, но не са.

Млъкна. В топлата стая се чуваше само дишането му.

— И? — подкани го докторът.

— Мисля си — продължи Чарлз след малко. — Микробите могат ли да станат големи? В часовете по биология учихме за еноклетъчните, за амеби и други такива, за това как преди милиони години се събрали в един куп и се появило първото тяло. А после се събирали още и още клетки и тялото растяло, докато не се появила рибата и накрая *ние*, и че сме купчина клетки, решили да се съберат и да си помагат една на друга. Вярно ли е? — Чарлз облиза трескавите си устни.

— И защо го казваш това? — Докторът се наведе над него.

— Трябва да ви го кажа, докторе, трябва! — възкликна Чарлз. — Представете си, само си представете, какво ще стане, ако също както навремето куп микроби решат да се съберат, да се размножават, да стават *повече*...

Белите му ръце лежаха на гърдите му, запълзяха към гърлото.

— И решат да *превземат* човека! — извика Чарлз.

— Да превземат човека ли?

— Да, да *станат* човек. *Мен*, ръцете ми, краката! Ами ако болестта някак знае как да убие човек и същевременно да продължи да

живее след него?

Изкрещя.

Ръцете му го бяха сграбчили за гърлото.

Докторът с вик се хвърли напред.

В девет вечерта докторът бе изпратен до колата му от родителите на Чарлз. Бащата му подаде чантата. Няколко минути разговаряха на хладния вечерен вятър.

— Просто се погрижете ръцете му да са завързани за краката — каза докторът. — Не искам да навреди сам на себе си.

— Ще се оправи ли, докторе? — Майката го хвана за ръката.

Той я потупа по рамото.

— Нима не съм ви семеен лекар вече трийсет години? От треската е. Въобразява си разни неща.

— Но тези синини по гърлото... та той едва не се удуши.

— Просто го дръжте завързан; до утре ще се оправи.

Колата се отдалечи по тъмната септемврийска улица.

В три сутринта Чарлз все още бе буден в малката си черна стая. Леглото и възглавницата бяха мокри под него. Беше му много горещо. Вече нямаше ни ръце, ни тяло; тялото му също започна да се променя. Не помръдваше, само гледаше ужасно съсредоточено огромния пуст таван. Известно време бе крещял и се бе мятал, но накрая остана без сили и прегракна. Майка му на няколко пъти бе идвала да избърше челото му с мокра кърпа. Сега той лежеше мълчаливо със завързани за краката ръце.

Чувстваше как обвивката на тялото му се променя, как органите се разместват, как дробовете му пламват като розов спирт. Стаята се освети като от пламъчета на камина.

Вече нямаше тяло. Цялото бе изчезнало. Бе под него, но бе изпълнено с огромно туптене от някакво изгарящо летаргично лекарство. Сякаш гилотина бе отрязала чисто главата му и сега тя лежеше на възглавницата, а тялото отдолу продължаваше да живее, но принадлежеше другиму. Болестта го бе изяла и от изяденото се бе възпроизвела в обхванат от треска двойник. На място си бяха малките косъмчета на ръката и ноктите, белезите, ноктите на краката и

мъничката бенка на дясното му бедро — всичко до най-малката подробност.

Мъртъв съм, помисли си той. Бях убит, но въпреки това живея. Тялото ми е мъртво, цялото е болест, а никой няма да разбере. Ще обикалям и няма да съм аз, а нещо друго. Ще бъда нещо лошо, зло, толкова голямо и толкова зло, че е трудно за разбиране и дори за мислене. Нещо, което ще си купува обувки и ще пие вода, а някой ден дори ще се ожени и ще извърши повече злини на света от всеки друг.

Топлината вече пълзеше нагоре по врата и бузите му като горещо вино. Устните му горяха, клепачите му се подпалиха като есенни листа. От ноздрите му изскочиха едва видими сини пламъчета.

Това ще е краят, помисли си той. Ще превземе главата и мозъка ми, очите и всеки зъб, всички гънки на мозъка, всеки косъм, всяка извивка на ушите. И от мен няма да остане нищо.

Усети как мозъкът му се изпълва с кипящ живак. Лявото му око се затвори само в себе си и се скри като охлюв в черупката си. Бе сляп с лявото си око. То вече не му принадлежеше. Бе вражеска територия. Езикът му бе изчезнал, отрязан. Лявата му буза — безчувствена, изгубена. Лявото му ухо престана да чува. Вече принадлежеше на нещо друго. На нещото, което се раждаше, на минерала, който идваше на мястото на дървесния ствол, на болестта, заместваща здравата клетка.

Опита се да изкрещи и успя да нададе висок тънък вик точно когато мозъкът му изтече, дясното око и ухо бяха отрязани, беше сляп и глух, целият огън, целият ужас, целият паника, целият смърт.

Викът затихна, преди майка му да изтича през вратата до леглото.

Бе хубава ясна сутрин със свеж ветреца, който побутваше доктора нагоре по пътеката. Момчето стоеше край прозореца на втория етаж, напълно облечено. Не отговори, когато докторът му махна и извика:

— Какво е това? Вече си станал? Господи!

Почти изтича нагоре. Влезе задъхан в стаята.

— Защо си станал от леглото? — укори той момчето. Почука гърдите му, премери пулса и температурата. — Изумително! Всичко е нормално. Нормално, Господи!

— Вече никога през живота си няма да боледувам — тихо заяви момчето, гледаше навън през прозореца. — Никога.

— Надявам се. Изглеждаш прекрасно, Чарлз.

— Докторе?

— Да, Чарлз?

— Сега мога ли да ида на училище?

— Утре ще е по-добре. Май нямаш търпение.

— Така е. Обичам училище. Всички деца. Искам да играя, да се боря с тях, да ги плюя, да дърпам момичетата за плитките, да се здрависвам с учителите, да бърша ръце в дрехите им в гардеробната; искам също да порасна, да пътувам, да се здрависвам с хора по целия свят, да се ожения и да имам много деца, да ходя в библиотеки, да пипам книги... искам *всичко това!* — каза момчето, загледано в септемврийското утро. — С какво име ме нарекохте?

— Какво? — Докторът го погледна объркано. — Винаги съм те наричал единствено Чарлз.

— Е, сигурно е по-добре от нищо. — Момчето сви рамене.

— Радвам се, че искаш да тръгнеш на училище — рече докторът.

— Наистина го очаквам с нетърпение — усмихна се момчето. — Благодаря за помощта, докторе. Дайте да ви стисна ръката.

— С удоволствие.

Стиснаха си сериозно ръцете и свежият ветреца духна през отворения прозорец. Здрависваха се почти минута, момчето се усмихваше на стареца и му благодареше.

После със смях се втурна долу и го изпрати до колата му. Родителите му се присъединиха, радостни и доволни.

— Жив и здрав! — каза докторът. — Направо невероятно.

— И силен — добави бащата. — През нощта сам е успял да освободи ръцете си. Нали, Чарлз?

— Така ли?

— Разбира се! Как успя?

— О — рече момчето, — това беше отдавна.

— Отдавна!?

Всички се разсмяха и докато се смееха, момчето премести босия си крак по тротоара и едва докосна няколко червени мравки, които сновяха по него. Родителите му бърбяха с лекаря, а очите на момчето проблеснаха, когато видя как мравките се поколебаха малко,

потръпнаха и замряха неподвижни на цимента. Усети, че са вече студени.

— Довиждане!

Докторът потегли, махаше с ръка.

Момчето вървеше пред родителите си. Погледна към градчето и започна да си тананика „Училищните дни“.

— Добре, че отново е здрав — каза бащата.

— Чуй го само. Толкова много иска да тръгне на училище!

Момчето се обърна мълчаливо. Прегърна силно родителите си.

Целуна ги и двамата по няколко пъти.

После, без да каже нито дума, изприпка нагоре по стълбите.

Преди да влязат другите, бързо отвори клетката в гостната. Бръкна вътре и погали жълтото канарче, *само веднъж*.

После затвори вратичката, отстъпи назад и зачака.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.